

Rezumatul Studiului 5 - De la mândrie la smerenie

A Ce trebuia să facă regele:

❖ Să abandoneze vanitatea.

- Un copac măreț. Adăpostea fiarele câmpului și păsările cerului și hrănea orice făptură vie. „Un străjer sfânt” a ordonat să fie tăiat copacul. Doar un ciot să mai rămână care să fie legat cu o legătură de fier și de bronz apoi lăsat cu fiarele câmpului pentru șapte ani.
- Daniel a explicat că regele este reprezentat de copac. După cum Daniel i-a spus mai devreme: „Dumnezeul cerurilor ți-a dat împărăție, putere, bogăție și slavă.” dar regele și-a atribuit plin de vanitate aceste realizări lui însuși.

❖ Să accepte autoritatea lui Dumnezeu.

- Consecința vanității lui Nebucadnețar a constat în îmbolnăvirea acestuia de o afecțiune mentală numită zoantropie. El a crezut că e animal și a început să se comporte ca atare.
- Dumnezeu a dorit ca Nebucadnețar să accepte că doar El „stăpânește peste împărăția oamenilor.”
- Lui Nebucadnețar i s-a promis că împărăția lui va rămâne stabilă de-a lungul acelei perioade de șapte ani.
- Noi trebuie să admitem și să acceptăm că Dumnezeu trebuie să stăpânească în viețile noastre. El este Domnul vieților noastre.

❖ Să urmeze sfatul profetului.

- Nebucadnețar nu era obligat să aștepte pasiv împlinirea sentinței sale. Cum ar fi putut-o evita? Prin ascultarea sfatului profetului:
 - (1) Pune capăt păcatelor, trăiește în neprihănire
 - (2) Rupe-o cu nelegiuirile, ai milă de cei nenorociți
- El a construit Babilonul și magnificele grădini suspendate pe munca silnică a celor asupriți.

B Ce a făcut regele:

❖ A acceptat autoritatea lui Dumnezeu.

- Dumnezeu a fost milostiv cu Nebucadnețar când acesta l-a căutat și i-a restituit rațiunea.
- Acum regele a admis pe deplin ceea ce până acum voia să accepte doar parțial: Dumnezeu este Rege în veci; El este singurul Stăpân a toate.
- Dumnezeu ne dă continuu șanse să îl acceptăm ca să ne bucurăm de o relație apropiată cu El.

❖ A proclamat mila lui Dumnezeu.

- Nebucadnețar deja l-a recunoscut pe Dumnezeu ca fiind „descoperitorul tainelor” (Dan. 2:47) și Cel ce „își izbăvește slujitorii” (Dan. 3:28).
- Apoi el l-a recunoscut pe Dumnezeu ca fiind Cel ce-i smerește pe cei vanitoși. Și-a dat vanitatea la o parte și a proclamat mila lui Dumnezeu când Dumnezeu i-a restituit rațiunea și tronul.
- Convertirea lui a fost sinceră. Valorile sale s-au schimbat. Inima sa nu mai era una vanitoasă. Scrisoarea/mărturia lui se sfârșește prin laudarea lui Dumnezeu.
- Experiența lui slujește drept pildă pentru cât de dăunătoare este vanitatea. Noi trebuie să-l imităm pe Hristos și să trăim în smerenie. (Filipeni 2:1-11).